

Hồi 68

Vì Nghĩa Xuất Kiếm

T

hất Tâm Nhân nói:

- Điều ta đã biết có lẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của ngươi, bây giờ ngươi chớ tạm thời truy cứu làm gì.

Trần Gia Lân tròn xoe hai mắt cứ chăm chăm nhìn Thất Tâm Nhân, quả thật hắn không thể nào chịu đựng được nữa, phen này quyết phải phanh phui lai lịch đối phương mới xong, hắn suy nghĩ đến đây, đánh liều nói:

- Rốt cuộc bằng hữu là ai vậy?

Thất Tâm Nhân đã đọc được tâm ý của Trần Gia Lân, mỉm cười nói:

- Ngươi Lang, ngươi hãy bình tĩnh chút nào, nếu ta có thể nói cho ngươi hay thì ta đã phụng cáo từ lâu rồi.

Trần Gia Lân cố chấp nói:

- Hôm nay ta quyết phải làm sáng tỏ điều này mới được!

Thất Tâm Nhân nói:

- Vậy thì chúng ta lại đánh nhau nữa?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nếu bằng hữu muốn giải quyết bằng cách này thì tại hạ cũng không phản đối!

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta chẳng muốn đánh nhau với ngươi nữa!

Trần Gia Lân đã quyết tâm, liền hất kiếm về phía trước nói:

- Chẳng muốn cũng không được, bây giờ quyết phải đánh tới chừng nào phân thắng bại mới thôi.

Thất Tâm Nhân nói:

- Ý ngươi muốn nói quyết phải đổ máu chứ gì?

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Đúng thế, cho đến khi nào giữa hai chúng ta có một người nằm xuống.

Thất Tâm Nhân nói:

- Vậy thì chẳng đáng chút nào, vì hai chúng ta chẳng có thâm thù đại oán gì cả.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nhưng chúng ta cũng không phải là bằng hữu.

Thất Tâm Nhân bình thản nói:

- Thực ra chúng ta cũng không phải là hai giới tuyến đối địch kia mà!

Trần Gia Lân đã quyết tâm phải phanh phui nghi vấn này, vẫn cố chấp nói:

- Bạn hoặc thù cần phải phân biệt rõ ràng, tại hạ không chấp nhận mập mờ như thế.

Thất Tâm Nhân bỗng nhiên nghiêng đầu lắng nghe ngóng, sau đó nhìn ra đại lộ nói:

- Có người đến kia!

Dứt lời, y đảo mình thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Trần Gia Lân bất giác ngẩn người ra tại chỗ, nhủ thầm: "Người muốn viện có đào tẩu..."

Hắn còn đang suy nghĩ, quả nhiên đã nghe thấy có tiếng bước chân chạy vào rừng, vì vị trí đứng của hắn đang quay lưng ra đại lộ nên Thất Tâm Nhân đã phát hiện trước là thế. Hắn vội vàng đeo khăn bịt mặt vào, tra kiếm vào bao đứng yên bất động nhưng đã vận công đề phòng.

Tiếng chân bước càng lúc càng gần, kể đó là một âm thanh lớn tuổi có lực nói:

- Chào tiểu hữu!

Trần Gia Lân từ từ quay người qua, chỉ thấy đối phương là một ông lão có gương mặt sáng sủa, hình như mình từng gặp lão ở đâu thì phải nhưng nhất thời chẳng nhớ ra mà thôi.

Lão nhân thoạt trông thấy thư sinh áo lam này bịt mặt, bất giác giật mình một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Xin hỏi tiểu hữu, có gặp một lão nhân mắc bệnh tâm thần đi ngang qua đây không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không thấy!

Lão chấp tay xá một cái, nói:

- Làm phiền tiểu hữu vậy!

Dứt lời chạy dọc theo cánh rừng luôn.

Trần Gia Lân suy nghĩ ra lão nhân này chính là tổng quản Bảo Sĩ Đình của phủ Chúc nhị viên ngoại trong thành Nhiên Châu, hẳn muốn lên tiếng gọi đối phương song lão đã chạy mất dạng rồi.

Tức thì Trần Gia Lân hồi tưởng một màn thảm kịch đã xảy ra tại Chúc phủ...

Chúc nhị viên ngoại là nhất phương chi hùng tại vùng phụ cận thành Nhiên Châu, rất được mọi người kính trọng, vì đại phu nhân không sinh đẻ nên lão mới cưới một kẻ thiếp tên là Lưu Ngọc Tú và sinh được một đứa con trai cưng như trứng vàng. Không ngờ Lưu Ngọc Tú là đệ tử của Thiên Hương môn, chỉ cố ý được xếp đặt đến Chúc phủ mưu cầu Ôn Ngọc Bình là gia truyền chi bảo của Chúc phủ.

Kết quả Lưu Ngọc Tú cảm niệm sự chí thành của Chúc nhị viên ngoại và đại phu nhân đối xử với nàng nên bất nhẫn hạ thủ, cuối cùng Thiên Hương môn đã bắt cóc ấu nhi độc sinh của Chúc nhị viên ngoại dùng làm con tin uy hiếp Chúc phủ trao Ôn Ngọc Bình ra, đồng thời phái xuất Hồng Sơn Sứ Giả chế tài Lưu Ngọc Tú đã kháng lệnh. Sau đó phát hiện rằng ấu nhi trả về chỉ là một xác chết trẻ nhỏ, nhị phu nhân Lưu Ngọc Tú tự sát ngay tại chỗ, đại phu nhân thì thất kinh chết tại giường bệnh và Chúc nhị viên ngoại không chịu nổi đại đột biến này đã phát điên luôn...

Lão nhân Bảo Sĩ Đình nói rằng tìm một lão nhân mắc bệnh tâm thần, ắt là Chúc nhị viên ngoại không còn sai rồi.

Chúc nhị viên ngoại là bạn chí thân của Châu lão gia lúc còn tại thế, mình không thể chẳng quan tâm.

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức lượn mình rượt theo hướng Bảo Sĩ Đình ngay.

Trần Gia Lân chạy hơn một dặm đường, bỗng nghe Bảo Sĩ Đình điên cuồng gầm rống:

- Dừng tay lại, các ngươi không được...

Kể đó là một tiếng thảm rú phá không vang lên, Trần Gia Lân giật mình, lập tức phi thân lao về hướng phát ra tiếng rú nhanh như chớp.

Có năm nữ nhân đứng trong rừng sát lộ, người đứng trên hết là một thiếu phụ diễm lệ có cài một bông hồng trên mái tóc, Trần Gia Lân lập tức nhận ra đối phương là Hồng Hoa sứ giả mà mình từng gặp tại Chúc phủ, sau lưng có bốn thiếu nữ mặc áo xanh.

Có một xác chết nằm dưới chân Hồng Hoa sứ giả, kẻ chết đầu tóc bù xù y áo bất minh.

Bảo Sĩ Đình quỳ một chân trước xác chết, ngược đầu chỉ tay vào mặt Hồng Hoa sứ giả, giận dữ gầm hét nói:

- Cả một người mắc bệnh điên mà các người cũng không chịu buông tha...

Hồng Hoa sứ giả lạnh lùng nói:

- Lão thất phu người đuổi kịp đến đây, cứ cho theo hầu chủ nhân người một thế!

Bảo Sĩ Đình đứng phắt dậy, phùng mang trợn mắt nói:

- Các người không phải là con người, chỉ là ma quỷ thôi, lão phu phải liều mạng với chúng bây...

Lão vừa nói vừa vung song chưởng...

Hồng Hoa sứ giả cười lạnh lùng một tiếng, chuẩn bị xuất thủ.

- Dừng ta lại nào!

Một tiếng gầm thét như sấm nổ bỗng phá không bay tới. Âm thanh chấn động mạnh làm điếc cả tai mọi người, kể đó là một thư sinh bịt mặt áo lam xuất hiện giữa hiện trường. Tất cả mọi người thấy đều đảo mắt quét nhìn về hướng hắn. Trần Gia Lân đưa mắt nhìn xác chết trên đất một cái, người này giống Chúc nhĩ viên ngoại mà mình đã từng gặp cách đây hai năm mấy chút nào đâu, thực ra có khác gì với một lão ăn mày đâu, hắn bất giác mũi lòng thở dài một tiếng.

Bảo Sĩ Đình hai mắt óng ánh ngập lệ, gương mặt tràn đầy những sát khí.

Hồng Hoa sứ giả đưa mắt nhìn Trần Gia Lân giây lát, sau đó lên tiếng nói:

- Người là ai thế?

Trần Gia Lân ngược đầu lên, nghiêng răng ken két nói:

- Ta phải chém đầu bọn người hết!

- A!

Trong bốn thiếu nữ thất thanh kêu lên một tiếng, Trần Gia Lân đảo mắt ngược nhìn họ một cái, tức thì ngẩn người ra tại chỗ. Té ra một trong bốn thiếu nữ chính là Vũ Diễm Hoa, có lẽ nàng đã nhận ra âm thanh của hắn, thế nhưng bây giờ Trần Gia Lân không còn rảnh rồi lo nghĩ đến nàng được nữa.

Hồng Hoa sứ giả kêu chao ôi một tiếng nói:

- Khẩu khí ngạo nghễ ghê gớm, hãy báo lai lịch xem nào?

Sát khí bốc lên ùng ùng, Trần Gia Lân đầu còn hơi sức phỉ loì với y nữa, kêu xoẹt một tiếng rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao ngay. Tức thì Hồng Hoa sứ giả mặt mày biến sắc hốt hải nói:

- Thanh kiếm cùn đầu! Ngài là... Thiếu môn chủ?

Trần Gia Lân bít tai không thèm nghe, lạnh lùng đằng hắng một tiếng, vung kiếm tấn công ngay.

Quả thật võ công của Hồng Hoa sứ giả chẳng tầm thường, mặc dù hấn xuất thủ bất thành linh nhưng y vẫn lượn mình tránh né được một kích lợi hại này đồng thời la lớn tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, ngài làm gì thế?

Trần Gia Lân la hét nói:

- Con khỉ, ai là thiếu môn chủ của ngươi, hãy nạp mạng nào!

Dứt lời hấn đảo mình lướt tới, vung kiếm tấn công tiếp.

Hồng Hoa sứ giả bất đắc dĩ phải rút kiếm phản công, mặc dù Trần Gia Lân chưa thi triển tuyệt chiêu, song y vẫn không phải đối thủ của hấn. Chỉ đựng được ba hiệp y đã thụt lùi ra phía sau bảy, tám bước liền, ba thiếu nữ đồng thanh la lên một tiếng, cùng nhau rút kiếm vây tới tấn công luôn. Chỉ có một mình Vũ Diễm Hoa đứng yên bất động, mặt mày tái mét, nàng khẳng định chàng thư sinh bít mặt này chính là Ngư Lang mà nàng đã hoài niệm ngày đêm.

Bảo Sĩ Đình thì kinh hãi đồ người ra tại chỗ, lão không biết tại sao thư sinh bít mặt này lại xuất thủ như vậy. Có phải ra tay nghĩa hiệp dẹp sự bất bình hay là có nguyên nhân gì khác?

Bốn thanh niên giao nhau kết thành một mànng sáng lạnh trùm khắp toàn thân Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân quyết tâm giết người nên hấn không muốn đấu lâu, lập tức gầm hét một tiếng đánh ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục ngay, nhất là trong trường hợp vị vây công, cú sát thủ này càng phát huy oai lực kinh người hơn.

Oa! Oa!

Vài tiếng thảm rú phá không vang lên, bông lửa từ thân kiếm tia ra tứ tán, chỉ trong tích tắc, tất cả trở lại tĩnh lặng như tờ. Ba thiếu nữ nằm ngửa ra ba hướng khác nhau, chỉ sót

lại mỗi mình Hồng Hoa sứ giả đứng tại chỗ. Trước mặt có vài đường tét đỏ tươi, mặt mày tái mét không còn chút sắc máu, hai mắt tròn xoe thất thần.

Miệng mấp máy một hồi thật lâu, cuối cùng mới thốt ra một câu nói không liên tục:

- Ngươi Lang... ngươi... môn chủ... quyết không buông tha...

Đánh bịch một cái té nằm trên đất bất động luôn.

Trần Gia Lân từ từ hạ thanh kiếm cùn đầu xuống, bước tới bên cạnh thi hài Chúc nhị viên ngoại, cúi đầu khấn nguyện hồi lâu.

Bảo Sĩ Đình trông thấy tình huống này, lão khẳng định rằng rất có thể thư sinh bị mặt này là cố nhân của Chúc nhị viên ngoại. Chắc chắn phải có chút quan hệ. Nếu chỉ là đi đường ngang qua ra tay nghĩa hiệp ắt không có chuyện khấn nguyện với kẻ chết như vậy, thế rồi lão chấp tay xá dài, nói:

- Xin hiệp sĩ lưu danh?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Miễn vậy!

Bảo Sĩ Đình ngạc nhiên nói:

- Kẻ chết xem như xong, nhưng dù sao nghĩa sĩ vẫn là ân nhân đã trả thù thay cho Chúc nhị viên ngoại. Lão phu Bảo Sĩ Đình là tổng quản của Chúc phủ, lão nghĩ rằng nghĩa sĩ ắt phải có chút quan hệ với tệt cố chủ nhân. Bây giờ nghĩa sĩ không bằng lòng cho biết danh hiệu, lão phu cũng không dám miễn cưỡng, kể từ giờ phút này Chúc phủ xem như tang gia người mất, có một món đồ biếu lại cho nghĩa sĩ...

Lão vừa nói vừa móc túi lấy một gói đồ to bằng quả đấm tay ra, hai tay dâng qua cho hắn.

Vì món đồ này được gói kín bằng vải nên hắn chẳng biết bên trong là thứ gì cả.

Trần Gia Lân do dự nói:

- Đây là cái gì vậy?

Bảo Sĩ Đình nói giọng thê lương:

- Chính Chúc gia vì món đồ này mà đến đối phải tang gia người mất...

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Có phải là Ôn Ngọc Bình chăng?

Bảo Sĩ Đình tròn to hai mắt, ngạc nhiên nói:

- Đúng là vật này đây, sao nghĩa sĩ cũng biết vật này vậy?

Trần Gia Lân hồi hận mình đã lỡ lời, hấn đành trả lời cho có lệ nói:

- Tại hạ và Chúc nhị viên ngoại là đôi bạn thâm giao.

Bảo Sĩ Đình gật đầu nói:

- Vậy thì còn gì bằng, xin nghĩa sĩ hãy nhận cho!

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Tại hạ không thể thọ nhận gia truyền chi bảo của Chúc gia như thế...

Bảo Sĩ Đình vẫn cứ đưa hai tay ra trước, thành khẩn nói:

- Chúc gia vô hậu, lão phu thì quyết chí tuyệt tích giang hồ, nghĩa sĩ bảo quản vật này là thích hợp nhất. Lão phu tự biết rằng không đủ khả năng bảo quản vật này. Nếu chẳng may thất lạc, cố chủ ắt không nhắm mắt nơi chín suối cho mà coi.

Trần Gia Lân vẫn cứ lắc đầu nói:

- Tại hạ không nên thọ nhận báu vật này, các hạ cứ thu hồi đi!

Bảo Sĩ Đình tiến tới một bước nói:

- Thật tình mà nói, lão phu phải ẩn cư, chẳng muốn giữ báu vật chuốc họa vào thân, xin nghĩa sĩ cứ nhận cho, tề chủ nhân nơi chín suối ắt hoan hỉ di bảo đặc chủ.

Lão nói tới đây bỗng phát hiện còn một người tại hiện trường, bất giác lấy làm khó hiểu. Tại sao thư sinh bịt mặt lại giết luôn một lúc bốn mạng người? Chỉ lưu lại mỗi một thiếu nữ này, hơn nữa cô ta lại dám công nhiên lưu lại hiện trường chẳng hề tỏ ra chút sợ hãi gì cả, tại sao vậy? Lão vừa suy nghĩ đến đây tức thì thần tình biểu lộ trên mặt ngay.

Trần Gia Lân thoát trông thấy sắc mặt Bảo Sĩ Đình bỗng thay đổi, hấn giật mình cảnh giác ngay. Hấn sợ rằng Vũ Diễm Hoa sẽ tiết lộ lai lịch của mình thế thì lăm chuyện rắc rối. Hấn suy nghĩ đến đây thì lập tức cầm lấy món đồ, sau đó cung kính lạy thi hài Chúc nhị viên ngoại một lạy, lạy xong liền đứng dậy nói:

- Vậy thì tại hạ đành thọ nhận nhưng phiền tổng quản hãy lo hậu sự cho Chúc nhị viên ngoại hộ.

Bảo Sĩ Đình khẽ gật đầu nói:

- Đây là phận sự của lão phu, nghĩa sĩ không phải quan tâm!

Nói xong, lão lại đưa mắt liếc nhìn Vũ Diễm Hoa. Rõ ràng lão vẫn còn hoài nghi vấn đề này.

Trần Gia Lân biết rằng không có vài lời giải thích chẳng được, thế rồi hấn chỉ tay vào người Vũ Diễm Hoa nói:

- Cô ta là bằng hữu của tại hạ, mặc dù thân tại tà môn song lòng rất chính nghĩa, Bảo tổng quản cứ việc yên tâm điều này.

Bảo Sĩ Đình kêu ồ một tiếng, nói:

- Vâng! Vâng!

Sau khi Trần Gia Lân cất Ôn Ngọc Bình vào trong túi áo xong, liền chấp tay nói:

- Tại hạ còn có việc gấp, xin cáo từ vậy!

Bảo Sĩ Đình vội chấp tay hoàn lễ nói:

- Nghĩa sĩ cứ tự nhiên, nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại cũng nên.

Trần Gia Lân lượn mình rời khỏi hiện trường, Vũ Diễm Hoa chủ động chạy theo sau. Khi chạy xa khoảng ba dặm đường, Trần Gia Lân dừng bước ngoái cổ nhìn Vũ Diễm Hoa, trong lòng dao động mãnh liệt.

Vũ Diễm Hoa cất giọng run run gọi một tiếng:

- Ngư Lang ca!

Một tiếng Ngư Lang ca đã làm cho Trần Gia Lân rung động cõi lòng, tức thì hấn hồi tưởng việc quá khứ, nếu Mẫu Đơn lệnh chủ không ngăn cản thì cảm tình hai người đã phát triển đến một mức độ khá thân mật rồi.

Trần Gia Lân gỡ khăn bịt mặt ra, khẽ đáp lại một tiếng:

- Hoa muội!

Hai mắt Vũ Diễm Hoa ửng đỏ, xúc động nói:

- Ngư Lang ca, chàng vừa hiện thân lên tiếng là thiếp đã nhận ra chàng ngay, không ngờ hai chúng ta lại trùng phùng tại đây...

Nàng nói tới đây dừng lại giây lát, thở dài một tiếng rất náo nùng, sau đó nói tiếp:

- Ngư Lang ca, còn nhớ rằng chàng từng nói một câu, bảo thiếp đợi chờ tương lai nhưng bây giờ theo thiếp hai chúng ta không còn tương lai nữa, chủ nhân là sư mẫu của chàng, chàng quyết phải nghe theo mệnh lệnh bà ta thôi.

Lòng Trần Gia Lân rối loạn vô cùng, nhất thời chẳng biết nói gì với nàng đây?

Vũ Diễm Hoa thấy hấn không lên tiếng lại nói tiếp:

- Nay Ngư Lang ca, chủ nhân vẫn tiếp tục tìm kiếm chàng...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Ta vẫn biết điều này, các người đến đây làm gì vậy?

Vũ Diễm Hoa nói:

- Vâng lệnh chủ nhân đến Hoa Nguyệt Biệt Trang để giám sát việc Ngọc Dịch Thư Sinh mang sinh lễ tới.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu kêu ồ một tiếng nói:

- Bây giờ chỉ còn sót lại một mình nàng, có cần đi nữa không?

Vũ Diễm Hoa cười cay đắng một tiếng nói:

- Thiếp vẫn chưa biết nên làm sao đây, người đồng hành thấy đều chết cả, còn một mình thiếp chẳng hề bị thương chút nào, khi trở về biết bẩm trình thế nào với chủ nhân đây?

Trần Gia Lân xech ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Hoa muội, sao nàng không nhân dịp này xa chạy cao bay mãi mãi thoát ly Thiên Hương môn cho rồi?

Vũ Diễm Hoa tròn xoe hai mắt, xúc động nói:

- Chàng cùng thiếp đi chung chẳng?

Trần Gia Lân không ngờ nàng lại hỏi như thế, tức thì ngăn người ra tại chỗ. Một hồi thật lâu hấn mới ấp úng nói:

- Thế à... bây giờ chưa được, vì ta còn nhiều việc làm trong chốn giang hồ!

Vũ Diễm Hoa mặt mày ủ rũ nói:

- Ngư Lang ca, thiếp chỉ nói đùa thế thôi, chàng chưa được, thiếp cũng không được, lúc này thiếp từng nói chúng ta không có tương lai, thiếp còn thân nhân, không thể bỏ đi được cả, số mạng đã định không ai thay đổi được hết?

Trần Gia Lân nói:

- Phải, tất cả đều là số mạng, thế nhưng... nhân định thắng thiên, có ai dám quả quyết rằng không có biến chuyển ư?

Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu một cái, cứ đưa đôi mắt tình thâm chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân một hồi lâu mới lẩm bẩm nói:

- Nhân định thẳng thiên lại biến chuyển được sao?

Trái tim Trần Gia Lân cứ đập thình thịch không dừng, hấn động lòng nhủ thầm: "Hãy tìm một Má má cho tiểu Ngọc Lân, Vũ Diễm Hoa là một đối tượng rất thích hợp, thế nhưng nàng là đệ tử của Thiên Hương môn, không có quyền tự chủ, liệu có thành công không?"

Bốn đạo nhân quang quyet nhau, hình như chung hợp lại không thể nào tách ra nhau được hết.

Thế nhưng ý niệm trong lòng hai người thì rất khác nhau.

Nếu thời gian có thể ngưng động lại ở một điểm và mãi mãi bảo toàn giây phút sung sướng chốc lát này thì hay biết mấy!

Từ từ hai thân hình đã sáp lại gần nhau.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng của nữ nhân vang tới nói:

- Ngươi Lang, chớ quên lập trường của ngươi, ngươi là một người đã có danh phận!

Trần Gia Lân thoạt nghe thấy tiếng nói đã biết ngay đối phương là ai rồi, hấn bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, hình như bỗng nhiên nhẩy xuống một hồ băng lạnh thấu tận xương tủy.

Vũ Diễm Hoa mặt hơi biến sắc, thất kinh nói:

- Ai vậy?

Trần Gia Lân đã chờ người ra tại chỗ, chẳng hề để ý Vũ Diễm Hoa nói gì hết.

Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Ngươi và Võ Lâm Tiên Cơ từng lạy hoa phòng, ngươi không còn chọn lựa nào khác!

- o O o -